

PARAFIA NA SADACH

NR 61 • TRIDUUM PASCHALNE • ZMARTWYCHWSTANIE PAŃSKIE 2023 •

• KAPŁANI W KOŚCIELE • NAUCZANIE JANA PAWŁA II • KAPLICZKI NA ŻOLIBORZU •

• PARAFIA ŚWIĘTEGO JANA KANTEGO W WARSZAWIE •

*Ojcze Przedwieczny... dla Jego bolesnej męki,
miej miłosierdzie dla nas i świata całego.*

Jezu ufam Tobie

**Fragment Orędzia Wielkanocnego „Urbi et Orbi”
św. Jana Pawła II z 2005 r.,
które dedykujemy naszym Parafianom**

**Umiłowani Bracia i Siostry,
Słowo i Chleb Eucharystii, tajemnica i dar paschalny,
pozostają przez wieki jako nieustanna pamiątka
męki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa!
Dzisiaj, w Święto Zmartwychwstania, my także
powtarzamy z wszystkimi chrześcijanami na świecie:
Zostań z nami, Jezusie, ukrzyżowany
i zmartwychwstały!
Zostań z nami, wierny Przyjacielu i pewna ostoja
dla ludzkości kroczącej drogami czasu!
Ty, żywe Słowo Ojca,
wlej ufność i nadzieję w tych, którzy szukają
prawdziwego sensu swojej egzystencji.
Ty, Chlebie życia wiecznego, nasyc człowieka
głodnego prawdy, wolności, sprawiedliwości i pokoju.**

Ksiądz Proboszcz z Zespołem Redakcyjnym

ŚWIĘTA I UROCZYSTOŚCI W NASZEJ PARAFII

3 kwietnia – 31 sierpnia 2023

Kwiecień

Święte Triduum Paschalne

6 kwietnia – Wielki Czwartek.

Msza św. Wieczery Pańskiej o godz. 18.30.
Adoracja Pana Jezusa w Ciemnicy po Liturgii do
godz. 21.00.

7 kwietnia – Wielki Piątek.

Liturgia Męki Pańskiej o godz. 18.00.
Adoracja Pana Jezusa w Ciemnicy od godz. 6.30 do
18.00 i po Liturgii w Grobie Pańskim do godz. 21.30.

8 kwietnia – Wielka Sobota.

Liturgia Wigilii Paschalnej o godz. 20.00.
Adoracja Pana Jezusa w Grobie od godz. 6.30 do 20.00.
Święcenie pokarmów od godz. 8.00 do 18.00.

9 kwietnia – Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego. Procesja Rezurekcyjna i Msza św. o godz. 6.00.

10 kwietnia – Poniedziałek w oktawie wielkanocnej. Msze św. według porządku niedzielного.

13 kwietnia – czwartek.

Adoracja parafialna.

16 kwietnia – Niedziela Miłosierdzia Bożego.

23 kwietnia – Niedziela Biblijna

– Narodowe Czytanie Pisma Świętego.

23 – 29 kwietnia – Tydzień Biblijny.

24 kwietnia – poniedziałek, Uroczystość św. Wojcie- cha, biskupa, męczennika i Patrona Polski.

Maj

Nabożeństwo Majowe codziennie o godz. 18.00.

1 maja – poniedziałek,

Wspomnienie św. Józefa Rzemieślnika.

3 maja – środa, Uroczystość NMP Królowej Polski.

**Święto Narodowe. 232. rocznica uchwalenia
Konstytucji 3 Maja.**

Msza św. za Ojczyznę o godz. 10.00.

13 maja – sobota, Najświętszej Maryi Panny z Fatimy.

Adoracja Parafialna.

Uroczystość Matki Bożej Łaskawej

– Patronki Stolicy.

(kościół OO. Jezuitów, ul. Świętojańska 10).

16 maja – wtorek, Uroczystość św. Andrzeja Boboli, kapłana i męczennika, patrona Polski i metropolii warszawskiej.

(Sanktuarium Świętego, ul. Rakowiecka 61,
OO. Jezuici).

19 maja – piątek, rozpoczęcie Nowenny do Ducha Świętego (na Nabożeństwach Majowych).

21 maja – 7. Niedziela Wielkanocna.

Wniebowstąpienie Pańskie.

28 maja - 8. Niedziela Wielkanocna,

Zesłanie Ducha Świętego.

Zakończenie Okresu Wielkanocnego.

Czerwiec

Nabożeństwo Czerwcowe codziennie o godz. 18.00.

- 1 czerwca – czwartek, Święto Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana.**
4 czerwca – Niedziela, Uroczystość Trójcy Przenajświętszej. XVI Święto Dziękczynienia na Polach Wilanowskich.
28. rocznica poświęcenia naszego kościoła (1995).
Zakończenie okresu Komunii Świętej Wielkanocnej.
8 czerwca – czwartek, Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa – Boże Ciało.
Procesja z Najświętszym Sakramentem do czterech ołtarzy o godz. 17.00.
10 czerwca – sobota, Dzień Chorych.
Msza św. o godz. 10.00.
13 czerwca – wtorek, Adoracja Parafialna.
Imieniny Ks. Prałata dr. Antoniego Dębkowskiego.
16 czerwca – piątek, Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa. Światowy Dzień Modlitw o Uświęcenie Kapłanów.
17 czerwca – sobota, Wspomnienie Niepokalanego Serca NMP.
24 czerwca – sobota, Uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela.
29 czerwca – czwartek, Uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła.
26 czerwca – 31 sierpnia, porządek Mszy św. wakacyjny.
W niedziele nie ma Mszy św. o godz. 14.00,
w dni powszednie nie ma Mszy św. o godz. 6.30 i 7.30.

Lipiec

- 11 lipca – wtorek, święto św. Benedykta – Patrona Europy.**
13 lipca – czwartek, Adoracja Parafialna.
16 lipca – Niedziela, wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel – MB Szkaplerznej.

Sierpień

- 1 sierpnia – wtorek, Narodowy Dzień Pamięci Powstania Warszawskiego.**
Msza św. za poległych w Powstaniu o godz. 8.00.
6 sierpnia – Niedziela, Święto Przemienienia Pańskiego.
6–14 sierpnia – Różaniec z Pielgrzymami o godz. 18.00, w niedziele o godz. 17.45.
15 sierpnia – wtorek, Uroczystość Wniebowzięcia NMP.
103. rocznica Cudu nad Wisłą w Bitwie Warszawskiej 1920 r.
26 sierpnia – sobota, Uroczystość Matki Bożej Częstochowskiej.
29 sierpnia – wtorek, wspomnienie Męczeństwa św. Jana Chrzciciela.
Odpust w Bazylice Archikatedralnej, ul. Świętojańska 8.

SPOTKANIA ZESPOŁÓW PARAFIALNYCH

Schola dzieci i młodzieży
Chór Parafialny
Akcja Katolicka

Wspólnota Różańcowa
Katolicka Odnowa w Duchu Świętym:
– **Wspólnota dorosłych Pokrzepienie**
Trailowe Biegi Duchowe
Legion Maryi
Grupa Pomocników Legionu Maryi
Opiekunki Chorych
Wspólnota mężczyzn
Ministranci i kandydaci
Dorośła służba liturgiczna
Wspólnota młodzieżowa
Domowy Kościół
Kancelaria Parafialna

Biblioteka Parafialna

Poradnictwo Rodzinne
Redakcja „Parafii na Sadach”
Nasza Parafia w Internecie

w każdą niedzielę o godz. 10.30
w każdy wtorek w domu parafialnym o godz. 19.00
w drugi poniedziałek miesiąca Msza św. o godz. 18.30
i spotkanie o godz. 19.00
w pierwszą niedzielę miesiąca w kościele o godz. 17.15

w każdy poniedziałek w kościele o godz. 19.30
w każdy czwartek o godz. 20.45
w każdy czwartek o godz. 18.30
w ostatnią sobotę miesiąca o godz. 9.00 w domu parafialnym
w ostatni czwartek miesiąca o godz. 17.00
w pierwszy piątek miesiąca o godz. 20.00
w każdą sobotę w kościele o godz. 11.30
drugi piątek miesiąca o godz. 19.15
w każdy piątek o godz. 19.30
kontakt u ks. Kacpra Świerzowicza
tel. (22) 663 34 67
pon., wt., śr., sob. w godz. 9.00-11.00 i 16.00-17.30
wtorki w godz. 16.00 - 18.00
i w pierwszą niedzielę miesiąca w godz. 10.00-13.00
wtorki w godz. 19.00 - 21.00
piątki od godz. 17.00
<http://jankanty.waw.pl>

Święty Jan Maria Vianney – patron kapłanów

Gdyby zniesiono sakrament święceń, nie mielibyśmy Pana. Któż Go złożył tam, w tabernakulum? Kapłan. Kto przyjął waszą duszę, gdy po raz pierwszy wkroczyła w życie? Kapłan. Kto ją karmi, by dać siłę na wypełnienie jej pielgrzymki? Kapłan. Któż ją przygotowuje, by pojawiła się przed Bogiem, obmywając ją po raz ostatni we Krwi Jezusa Chrystusa? Kapłan, zawsze kapłan. A jeśli ta dusza umiera ze względu na grzech, kto ją wskrzesi, kto da jej ciszę i pokój? Znowu kapłan... Po Bogu kapłan jest wszystkim!... On sam pojmie się w pełni dopiero w niebie – tak mówił św. Jan Maria Vianney (1786 - 1859) wyjaśniając swym wiernym znaczenie sakramentu kapłaństwa.

Nic nie zapowiadało, że Jan Maria odegra jakąś szczególną rolę w doprowadzaniu ludzi do Boga. Pochodził z małej francuskiej wioski Dardilly koło Lyonu, dorastając w prostej, skromnej, bardzo jednak gościnnej i religijnej rodzinie. W seminarium miał duże trudności w przyswajaniu wiedzy, szczególnie łaciny, i nie miał zadatków na porywającego kaznodzieję. Kiedy trafił w 1818 r. do parafii w małej wiosce Ars jako jej proboszcz, stał się obiektem kpin i szyderstwa, a na niedzielnej Mszy św. pojawiali się kilka osób. Piętno rewolucji francuskiej, w czasie której prześladowano księży, radykalnie umniejszając znaczenie Kościoła katolickiego i niszcząc jego struktury,

ciągle było odczuwalne. Kapłan wiedział, że jego duszpasterska troska musi być poświęceniem samego siebie dla zbawienia innych, więc starał się być zawsze dostępny dla ludzi, modlił się za nich i umartwiał. Dużo mówił o Bożym miłosierdziu, rozpalając w wiernych miłość do Eucharystii i wrażliwość na potrzebujących. Sam starał się spędzać każdą wolną chwilę przed Najświętszym Sakramentem lub w konfesjonale. Kiedy po Francji rozeszła się wieść o niezwykłym kapłanie, przybywały do niego tysiące wiernych. Wypowiadał około miliona penitentów i stał się jednym z najsłynniejszych spowiedników w historii Kościoła.

Jan Paweł II w Liście do kapłanów na Wielki Czwartek 1986 roku napisał o nim: *Święty Jan Maria Vianney jest w dzisiejszych czasach wymowną odpowiedzią na to wszystko, co wiąże się z kwestionowaniem tożsamości kapłańskiej. Ten święty Proboszcz jest świadkiem innego życia niż tylko ziemskie. Jego życie jest tak bardzo przemawiające, że potrzebujemy wpatrywać się w niego, jako wzór życia i ascezy, wzór pobożności i kultu eucharystycznego, wzór gorliwości pasterskiej i to w kontekście potrzeb naszych czasów..* Od 1929 roku św. Jan Maria Vianney jest patronem proboszczów i kapłanów Kościoła katolickiego.

Grażyna Tierentiew

Z kroniki parafialnej

Spotkanie świąteczne w Seminarium

Spotkania świąteczno-opłatkowe w Wyższym Metropolitalnym Seminarium Duchownym w Warszawie mają już w naszej parafii kilkunastoletnią tradycję, którą zapoczątkowała Elżbieta Buniewicz, dawna główna zelatorka parafialnej Wspólnoty Różańcowej. To ona po raz pierwszy zaprowadziła członków naszej Wspólnoty do Seminarium. Od tej pory corocznie modlimy się tam na uroczystej Mszy św. celebrowanej przez rektora Seminarium, obecnie ks. Wojciecha Bartkowicza, posilamy się słodką agapą i oglądamy sztukę w wykonaniu alum-

nów III roku Seminarium. Te spotkania pozwalają bliżej poznać przyszłych księży, którzy postanowili podążać drogą Jezusa, a nam zostać dobrymi chrześcijanami. Niektóre wytrwałe członkinie Wspólnoty Różańcowej modlą się też na uroczystościach związanych z nimi, jak np. święcenia diakonatu czy prezbiteratu. Co roku też świeżo wyświęceni księża odprawiają swoje Msze św. prymicyjne w naszej świątyni.

W tym roku spotkanie świąteczno-opłatkowe odbyło się 7 stycznia i było – jak zwykle – pełne serdecznych życzeń, śpiewu kolęd w wykonaniu alumnów i gości przy stole zastawionym poczęstunkiem. Przyjaciół i dobro-

Członkinie Wspólnoty Różańcowej z Księdzem Rektorem i „św. Mikołajem”

czyńców Seminarium odwiedził też Mikołaj z prezentami. Po Mszy św. i agapie oglądaliśmy sztukę pt. *Wieczernik*, będącą adaptacją dramatu poetyckiego Ernesta Brylla w reżyserii Krzysztofa Tchórzewskiego z pomocą Ryszarda Jabłońskiego. Sztuka ta przeniosła widzów w rzeczywistość Apostołów, którzy przeżywają śmierć Jezusa, zamknięci w Wieczerniku, zadają sobie pytanie: *Co będzie z nami dalej? Czy Jezus mówił prawdę, że zmartwychwstanie?*

Poznajemy ich zwyczajne rozterki, kiedy zostali postawieni wobec wyboru: uciec, zapomnieć czy uwierzyć? W sztuce zwraca uwagę cierpienie przeżywane przez Piotra, spowodowane jego wcześniejszą zdradą swojego Mistrza. Klóćąc się, oskarżając i dyskutując, kto bardziej zdradził Jezusa, Apostołowie przypominają chwile z Nim spędzone, np. przy rozmnożeniu chleba w Galilei, śmierci na krzyżu i nie tracąc całkiem nadziei, modlą się. Jest w nich więcej trwogi niż wiary i są w tym podobni do nas, a historia ich może być pomocą w refleksji na samym sobą i w odpowiedzi na pytanie o moc zaufania Bogu we współczesnym świecie.

Kolejna sztuka pokazała jak wielki aktorski potencjał drzemie w przyszłych księżach. Warto zostać przyjacielem Seminarium, modlić się za wybranego kleryka, np. margaretką, wspomagać ofiarą w każdej postaci i mieć

nadzieję, że nie zabraknie ich w naszym życiu, bo powołaniem każdego chrześcijanina jest świętość, której nie osiągniemy bez kapłanów.

Święty Jan Maria Vianney tak mówił: *Aby być świętym, trzeba być szalonym. Trzeba stracić głowę. To, co nas powstrzymuje od świętości, to brak refleksji, zastanowienia, modlitwy, zjednoczenia z Bogiem, którego do świętości koniecznie potrzeba. /.../ Kiedy chce się zniszczyć religię, zaczyna się od ataków na kapłanów, bo tam, gdzie nie ma kapłana, nie ma już ofiary i religii.*

Tekst: Grażyna Tierentiew, Foto: Anka Mieczyska-Jerominek

Triduum Paschalne a Duch Święty

Triduum Paschalne, czyli Wielki Czwartek, Wielki Piątek i Wielka Sobota, dopełniona Wigilią Paschalną, to najważniejsze święto w Kościele i najważniejsze wydarzenie w życiu chrześcijanina. Po celebrowaniu tajemnicy Zmartwychwstania Chrystusa Kościół oczekuje, podobnie jak Apostołowie w I wieku, na wydarzenie Pięćdziesiątnicy, na Zesłanie Ducha Świętego. Można by zatem wnioskować, że wtedy Apostołom, a dzisiaj nam, nie wystarcza Zmartwychwstanie Chrystusa. Potrzeba nam Ducha Świętego, Jego przyścia i obecności.

Tajemnica Triduum Paschalnego i Zmartwychwstanie Chrystusa nie są jednak pozbawione obecności Ducha Świętego i nie dzieją się poza Nim, bez Niego i bez Jego obecności, wręcz przeciwnie. Właśnie On je dopełnia i kontynuuje w życiu Kościoła i w życiu poszczególnych chrześcijan. W czasie Ostatniej Wieczery Jezus wyraźnie mówi uczniom, że jeszcze wiele miałby im do powiedzenia, oni jednak nie są w stanie przyjąć tego. Zapowiada, że pošle im Ducha Świętego, który doprowadzi ich do całej prawdy.

Duch Święty jest takim wewnętrznym nauczycielem. Sprawia, że to, co słyszymy od Jezusa, przyjmujemy i wewnętrznie akceptujemy. Na nic zdałaby się recepta, którą są słowa Jezusa, gdybyśmy nie ufali lekarzowi, który tę receptę napisał. Owo zaufanie rodzi się z działania Ducha Świętego. To On sprawia, że my przyjmujemy i akceptujemy prawdy objawione przez Chrystusa. Nie chodzi tu jedynie o zewnętrzne przyjmowanie nauczania Jezusa, ale o akceptowanie czegoś, z czym ja się zgadzam, identyfikuję i według tego układam swoje życie. Właśnie tu jest rola, działanie i moc Ducha Świętego.

Wydarzenie Pięćdziesiątnicy, czyli Zesłanie Ducha Świętego jest owocem Paschy Chrystusa. Nie tylko nie należy więc przeciwstawiać sobie tych dwóch wyda-

rzeń, ale trzeba widzieć je jako wzajemnie uzupełniające się. Św. Jan w swojej Ewangelii wyraźnie nadmienia, że Duch Święty jest posłany w wieczór Zmartwychwstania. Jezus przychodzi do Apostołów i tchnie na nich Ducha Świętego, mówiąc: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuscicie grzechy są im odpuszczone.”. Posłanie Ducha Świętego jest owocem śmierci i Zmartwychwstania Jezusa. Wcześniej Jezus mówił o tym do Apostołów i zapowiadał to: „Pożyteczne jest dla was Moje odejście. Bo jeżeli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do was. A jeżeli odejdę, pošlę Go do was.”.

Bardzo wyraźnie widać to, kiedy Apostoł Piotr jest u Korneliusza i przepowiada wydarzenie Jezusa. Zanim skończył mówić, Duch Święty zstąpił na nich, czym zadziwiony był sam Piotr. To potwierdza, jak głęboko Duch Święty związany jest z wydarzeniami paschalnymi. Dzieło zbawienia dokonane w Jezusie, dopełnia się posłaniem Ducha.

Błędem byłoby więc pokazywanie Triduum Paschalnego w izolacji i oderwaniu od Pięćdziesiątnicy, od pięćdziesięciu dni Paschy. Wydarzenie Paschy Kościół świętuje właśnie przez pięćdziesiąt dni. Cały okres wielkanocny jest przeżywaniem Paschy. Całe to świętowanie zarazem jest oczekiwaniem na jej owoce w nas. Owocem zaś wyczekiwany jest przychodzący Duch Święty.

Dzisiaj Kościół żyje tajemnicą paschalną i jest po wydarzeniu Pięćdziesiątnicy. Działanie i moc Ducha Świętego objawia się przez różnego rodzaju posługi. Każda posługa w Kościele dzieje się przez i w Duchu Świętym – cała przestrzeń świadczona miłości i dzieł miłosierdzia. Takie działanie w imię miłości nie jest jedynie owocem ludzkiego zaangażowania czy naszej ludzkiej aktywności na potrzeby innych. Duch Święty przychodzi jako miłość i daje siebie przez miłość, a zarazem uzdalnia do okazywania sobie nawzajem miłości.

Papież Franciszek, odnosząc się do Ducha Świętego, często zwraca nam uwagę, że my zbyt mocno koncentrujemy się na szukaniu własnych przyjemności, co utrudnia nam przyjmowanie darów Ducha Świętego. Najbardziej blokuje nas na Jego działanie takie podejście do życia, że zainteresowani jesteśmy jedynie tylko tym, co dzisiaj, bez perspektywy przyszłości i wieczności. W ten sposób zamykamy się na inspiracje i prowadzenie przez Ducha Świętego.

Ks. Proboszcz Grzegorz Ostrowski

Pismo Parafii św. Jana Kantego w Warszawie, ul. Krasińskiego 31 A, 01-784 Warszawa, tel. 22 663 34 67

Wspólnie z Autorami gazetę zredagowali społecznie:

Barbara Kowalczyk, Marek Kowalski, Anna Laszuk, Grażyna Tierentiew, s. M. Bernarda Konieczna CR.

Gazeta w Internecie: <http://jankanty.waw.pl/gazetka-parafia-na-sadach/>

Opieka duchowa: Proboszcz ks. dr Grzegorz Ostrowski

ACIES 2023

W tym roku, w dniu 18 marca, wszystkie prezydium Kurii Żoliborskiej Legionu Maryi obchodziły swoje największe święto legionowe, ACIES. Na uroczystościach byli obecni członkowie ośmiu prezydiumów i czterech księży – ich opiekunowie: ks. Michał Kotowski z parafii św. Stanisława Kostki, gdzie odbywała się ta uroczystość, ks. Michał Wilski z parafii Świętych Wyznawców: o. Rafała Kalinowskiego i br. Alberta Chmielowskiego, ks. Leszek Włodarczyk z parafii Marii Magdaleny i, jak zawsze, ks. prof. Janusz Węgrzecki – opiekun krajowy LM.

Po odmówieniu modlitw początkowych i Różańca św. ks. Janusz powitał legionistów i przypomniał, że nazwa „Acies” to sztyk bojowy oddziału w wojsku rzymskim i dzień, kiedy odnawiamy przyrzeczenie wierności Matce Bożej Królowej Legionu, by otrzymać od niej wsparcie na kolejny rok pracy przez modlitwy i apostołowanie w swoim środowisku. Następnie jedna z legionistek odczytała świadectwo siostry Barbary, która była bardzo chora, a modlitwa członków LM do Boga pomogła jej szybko wrócić do zdrowia. **„Jestem całkowicie Twój, moja Królowo, moja Matko i wszystko, co posiadam, jest Twoje.”** – tymi słowami każdy legionista złożył przyrzeczenie przed ołtarzykiem, który jest nieodłącznym elementem każdego spotkania legionowego. Centralne miejsce zajmuje na nim figura Matki Bożej Niepokalanie Poczętej oraz vexillum – symbol LM, wzorowane na znaku legionu rzymskiego.

Po odmówieniu Kateny i innych modlitw legionowych, modliliśmy się na Mszy św., którą księża celebrowali. W homilii ks. Michał Kotowski wspominał św. Ludwika Marię Grignon de Montfort,

Msza święta

wielkiego czciciela Matki Bożej, którego 350. rocznica urodzin przypadła w tym roku, 31 stycznia. Święty Ludwik, autor *Traktatu o prawdziwym nabożeństwie do Najświętszej Maryi Panny i Tajemnicy Maryi*, dobrze znany jest większości legionistów, gdyż od kilku lat według jego nauk podejmują oni 33-dniowe rekolekcje zawierzenia Najświętszej Maryi Pannie, zakończone Mszą św. w Sanktuarium MB Nauczycielki Młodzieży na Siekierkach. Tę Mszę św. sprawuje m. in. ks. Krystian Strycharski, opiekun naszego parafialnego prezydium Królowej Różańca Świętego i pomysłodawca rekolekcji. Ks. Michał podkreślił wielką rolę Maryi i tych, którzy Jej się zawierzają, gdyż wierzący w dzisiejszych czasach stają się wyrzutem sumienia dla tych, którzy wiarę porzucili. Legioniści są więc teraz świadkami Chrystusa, który przez Maryję przyszedł na świat, a oni przez Jego Matkę idą do Boga. Uroczystość zakończona została modlitwami przy grobie bł. ks. Jerzego Popiełuszki, którego prosiliśmy o wstawiennictwo u Boga w naszych legionowych działaniach. Nie zabrakło też pięknej wiaźanki od Legionu Maryi.

Tekst: Grażyna Tierentiew, Foto: Anka Mieczysława-Jerominek

Modlitwa przy grobie bł. Ks. Jerzego Popiełuszki

10 lat po śmierci kard. Józefa Glempa

5 stycznia 1991 r. – rozpoczęcie obchodów 100-lecia Zgromadzenia Sióstr Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa; 5 czerwca 1995 r. – konsekracja naszego kościoła; 28 listopada 1999r. – poświęcenie nowych organów; luty – maj 2000 r. – 3-etapowa wizytacja kanoniczna; październik 2002 r. – 50-lecie erygowania naszej parafii – to najważniejsze, ale nie wszystkie wydarzenia, w jakich uczestniczył w naszej parafii Arcybiskup Metropolita Warszawski, Prymas Polski kard. Józef Glemp (1929-2013).

*Konferencja w Pałacu Arcybiskupów Warszawskich
(od lewej: Milena Kindziuk, bp Andrzej Dziuba, abp Wojciech Polak,
ks. prof. Krzysztof Pawlina, Grzegorz Polak i abp Kazimierz Nycz)*

W 10. rocznicę Jego śmierci, 23 stycznia 2023 r., zorganizowano w Warszawie uroczystości, w których wzięli udział nasi parafianie wraz z ks. proboszczem Grzegorzem Ostrowskim. Pierwszą część, konferencja „Zrobiłem, co mogłem. Jak Prymas Polski Józef Glemp zostanie zapamiętany?“, odbyła się w sali Pałacu Arcybiskupów Warszawskich, której w tym dniu nadano imię właśnie kard. Józefa Glempa. Spotkanie rozpoczął obecny Arcybiskup Metropolita Warszawski kard. Kazimierz Nycz, zastrzegając, że od śmierci jego poprzednika upłynęło jeszcze niewiele czasu, więc nie jest możliwe pełne podsumowanie i ocena jego działań. Do wielu akt – w Gnieźnie, w Warszawie, w Konferencji Episkopatu Polski – nie ma jeszcze pełnego dostępu, trudno więc dostatecznie wyjaśniać motywacje i kulisy różnych działań, prowadzonych wszak w trudnym dla Polski czasie przemian politycznych i gospodarczych. Mimo świadomości tych niedostatków, kard. Nycz krótko zarysował najważniejsze cechy i działania kard. Glempa, ostatniego który był jednocześnie arcybiskupem gnieźnieńskim (1981-1992), arcybiskupem warszawskim (1981-2006), Prymasem Polski (1981-2009), przewodniczącym Konferencji Episkopatu Polski (1981-2004), który objął te funkcje po śmierci Prymasa Tysiąclecia. Określając metaforycznie, nie działał on w blasku błogosławionego poprzednika, ale nie pozostawał też w jego cieniu. Miał swoją wizję, charyzmę i osiągnięcia. Umiał docenić zalety i umiejętności polskich kapłanów, którym zlecał wykonywanie konkretnych zadań. Za najbardziej znaczące w Archidiecezji

Warszawskiej uznał kard. K. Nycz: budowę Świątyni Opatrzności Bożej jako realizację deklaracji złożonej przez Sejm Czteroletni w końcu XVIII w., utworzenie Seminarium Redemptoris Mater oraz synod plenarny odbywający się w nowej formule w latach 1991-1999. Podkreślił też dobre wyczucie zmian zachodzących w społeczeństwie i sposobie komunikacji, otwartość na media, na konieczność przekazywania informacji, przed czym się nie wzbierał.

Po słowie wstępnym odbyła się debata, prowadzona przez dr Milenę Kindziuk. Wzięli w niej udział: bp Andrzej Dziuba, biskup łowicki, długoletni sekretarz kard. J. Glempa, Prymas Polski abp Wojciech Polak, ks. prof. Krzysztof Pawlina, kapelan kard. J. Glempa oraz red. Grzegorz Polak. Wypowiedzi dyskutantów często przywoływały osobiste wspomnienia związane ze Zmarłym. Bp A. Dziuba wspominał wprowadzenie stanu wojennego w 1981 r. niosącego zagrożenie dla pokoju i Polaków. Podkreślił postawę Prymasa, który bardzo zdeterminowany, aby nie dopuścić do przelewu krwi powołał Prymasowską Radę Społeczną, w istotny sposób wspierając wolnościowe dążenia Polaków i prześladowanych opozycjonistów. Wspominał też zaangażowanie w duszpasterstwo emigrantów posierpniowych i Polonii z dłuższym stażem poza ojczyzną. Abp W. Polak opowiedział o dokonaniach kard. J. Glempa w archidiecezji gnieźnieńskiej, w której bywał raz lub dwa razy w miesiącu, założył dwa instytuty, dbał o budynki kurii. Rocznica śmierci jest tam co roku uroczystością celebrowaną. Ks. prof. K. Pawlina podkreślał przywiązanie do Ojczyzny, do tradycji, potrzebę wypełniania zobowiązań oraz miłość do Kościoła, którymi się kierował. Oceniał, że zmarły prymas był osobą tajemniczą i zagadkową, że miał swój sposób kierowania Kościołem polskim, ale i szacunek wobec poprzedników, co wyraziło rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego kard. Stefana Wyszyńskiego. G. Polak wspominał otwartość kard. J. Glempa na media i gotowość odpowiadania na pytania nurtujące przedstawicieli różnych środowisk, nie zawsze przyjaznych. Mimo pogarszającego się stanu zdrowia, starał się być aktywny do końca i działać na rzecz Kościoła.

Msza św. w katedrze warszawskiej

Modlitwa przy grobie kard. Józefa Glempa

Druga część uroczystości odbyła się w katedrze warszawskiej. Mszy św. koncelebrewanej przez wielu księży, przewodniczył kard. K. Nycz, zaś homilię wygłosił prymas abp W. Polak. Po zakończeniu Mszy św. nawiedzono grób kard. Józefa Glempa w krypcie katedry.

Tekst: Anna Laszuk, Foto: Łukasz Krzysztofka

Żoliborskie kapliczki, krzyże, figury świętych (7)

W kolejnym odcinku cyklu przedstawiam kapliczkę i krzyż, nie bardziej oddalone od naszego parafialnego kościoła niż te, o których dotychczas pisałam (odległości wynoszą odpowiednio 1200 i 1800 metrów), położone jednak poza granicami Sadów Żoliborskich.

Przy figurze przy ulicy Dembińskiego na Marymoncie odbywały się modlitwy wspólnoty „Pokrzepienie”, nie jest więc naszym parafianom zupełnie nieznaną. To figura Najświętszej Maryi Panny z Dzieciątkiem Jezus na ręku, kamienna, na wysokim postumencie, osłonięta metalowym daszkiem na czterech słupkach. Została odnowiona w 2015 roku dzięki staraniom proboszcza Parafii pw. Matki Bożej Królowej Polski, „Na Górcie”, przy ulicy Gdańskiej, ks. Marcina Juraka MIC (marianina). Od niego też dowiedziałam się, że kapliczka powstała w latach dwudziestych XX wieku, ma więc około 100 lat i jest prawdopodobnie najstarszą kapliczką na Żoliborzu.

Nie mam formalnego tytułu do napisania o krzyżu, który stoi już poza granicą Żoliborza, mam jednak emocjonalny z nim związek... Do mojego ostatniego miejsca pracy – filii Domu Kultury Śródmieście przy ulicy Anielewicza blisko skrzyżowania z ulicą Andersa – najkrócej było mi jeździć (na rowerze, oczywiście) z domu na Sadach Żoliborskich skrótem przez pasaż Krzysztofa Kolbergera, tj. między blokami mieszkalnymi naprzeciwko Arkadii po przeciwnej stronie ulicy Słomińskiego.

Krzyż stojący u wylotu pasażu na ulicę Dziką znałam już wcześniej, jednak teraz mijałam go na ogół dwa razy dziennie, starając się każdorazowo przynajmniej przeżegnać, czasem westchnąć w jakiejś bieżącej intencji.

Metalowy, wysoki krzyż z figurą Chrystusa umieszczony jest na postumencie, na którego przedniej części znajduje się kapliczka z wyobrażeniem Matki Bożej Częstochowskiej w koronie, z koronowanym Dzieciątkiem. Krzyż jest, niestety, mocno zaniedbany. Ogrodzenie, które otacza postument, jest niekompletne – brakuje części drzewiczek, fragment metalowego płotu wyjęto, aby zrobić miejsce na pień drzewa opleciony bluszczem – zielone towarzystwo dodaje uroku temu miejscu. Kamieńna płyta przed postumentem zapada się w ziemię. Widać jednak, że krzyż nie jest zapomniany, a ci, którzy się nim troszczą, dokładają starań, by go utrzymać. Postument i słupy pomalowane są białą farbą; spotkałam też osoby, które zapalały znicze. Wszystkie twierdziły, że krzyż jest co najmniej przedwojenny, a jedna – że pochodzi nawet z czasów powstania styczniowego. Zweryfikowałam tę informację w Zarządzie Terenów Publicznych, który ma pod opieką krzyż – miła pani z Zespołu ds. Inżynierijno-Budowlanych potwierdziła, że wg informacji ZTP krzyż pochodzi z drugiej połowy XIX wieku. Niewątpliwym

fenomenem jest fakt, że po wojnie ostał się wśród stawianych obok nowoczesnych bloków. W czasie wojny miejsce, w którym się znajduje, oddalone było zaledwie o kilkadziesiąt metrów od muru getta, o kilkaset – od Umschlagplatz. Zapewne modlono się przy nim po aryjskiej stronie...

Krzyż w pasażu jest jednym z najstarszych tego rodzaju sakralnych obiektów na terenie Śródmieścia Warszawy – starsze od niego są figury Matki Bożej Pasawskiej przy Krakowskim Przedmieściu z 1683 roku i świętego Jana Nepomucena przy ulicy Senatorskiej z 1733 roku. Na pewno jest wart renowacji i zabezpieczenia, zapewne też wpisania do rejestru zabytków. Zarząd Terenów Publicznych takich kroków nie planuje – może warto stworzyć odpowiedni projekt w ramach budżetu obywatelskiego?

PS 1. Z przykrością informuję, że kapliczka na drzewie przy wiadukcie naprzeciwko Arkadii (por. *PnS* nr 58 i 59) zniknęła parę miesięcy temu, wkrótce po zawieszeniu drugiego jej egzemplarza. Komuś, najwidoczniej, bardzo przeszkadzała.

PS 2. Z przyjemnością natomiast donoszę, że figura świętego Józefa z Dzieciątkiem Jezus przy Jasnodvorskiej 9 (por. *PnS* nr 55), datowana na 1929 rok, została odnowiona i ustawiona na postumencie w sposób właściwy w dniu 31 grudnia 2022 r. Tablica z inskrypcją znajduje się teraz z przodu, a nie z boku. 19 marca tego roku odbyła się uroczystość jej poświęcenia. Dokonał go ks. dr Andrzej Kowalski, proboszcz parafii św. Józefa, na terenie której znajduje się figura. W uroczystości wziął udział nasz parafianin, redaktor „Niedzieli”, Łukasz Krzysztofka i dzięki jego uprzejmości możemy zamieścić zdjęcie z uroczystości.

Anka Mieczyska-Jerominek

W 18. rocznicę śmierci św. Jana Pawła II Papieża

Rozważania o nauczaniu Wielkiego Proroka

Obszerny zapis homilii i przemówień Ojca Świętego Jana Pawła II jest nieocenionym darem dla nas wszystkich. Przesłanie Papieża jest tak bogate i głębokie, że nie sposób pojąć go za pierwszym razem, warto więc do niego wracać, aby w pełni zrozumieć jego treść. W naszej gazecie, która ukazuje się już ponad 20 lat, niejednokrotnie przywoływałyśmy nauczanie papieskie, wielkie dzieło pontyfikatu Jana Pawła II. Głównym jego przesłaniem było przygotowanie nas do trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa, bo Opatrzność Boża stawia przed nami ważne zadania do wykonania.

Jesteśmy powołani do MODLITWY, która powinna wyznaczać poszczególne etapy każdego dnia naszego życia. Modlitwa jest potrzebna nam, szczególnie teraz, gdy plugawi się Kościół. Nasza modlitwa potrzebna jest światu, zwłaszcza tym, którzy szukają sensu życia czy wewnętrznego uzdrowienia.

Jan Paweł II w swoich homiliach ogromną wagę przywiązuje do zachowywania przykazań, zgodnie ze słowami psalmu: „Szczęśliwi, którzy strzegą przykazań, w każdym czasie czynią to, co sprawiedliwe.” (Ps 106,3). Papież przypomina, że Wolą Bożą jest, abyśmy zachowali PRZYKAZANIA, czyli Prawo Boże dane na Górze Synaj. Dane wszystkim ludziom. W nich zawarty jest zręb moralności dany człowiekowi przez Stwórcę. To Stwórca, jako najwyższy prawodawca, wpisał w serce człowieka cały porządek PRAWDY. To ten porządek warunkuje dobro i ład moralny i dlatego

jest podstawą godności człowieka. Przykazania zostały dane dla dobra osobistego, rodzinnego i społecznego. Sam porządek materialny nie wystarczy. Musi być uzupełniony i wzbogacony przez nadprzyrodzony. Papież podkreśla, że łamanie Bożych przykazań, zejście z drogi, wytyczonej przez Boga, jest popadnięciem w niewolę grzechu, a „zapłatą za grzech jest śmierć.” (Rz 6,23).

Stajemy dziś wobec rzeczywistego grzechu. Grzech jest wielkim złem, w wielorakim wymiarze – od pierwotnego, poprzez wszystkie grzechy człowieka, także grzechy społeczne, grzechy, które obciążają dzieje całej ludzkości. Toczą się wojny, z głodu giną miliony, dzieci nie mają matek i ojców, media huczą o pedofilii, homoseksualizmie i wielu amoralnych zjawiskach. Przyroda upomina się o swoje prawa, które naruszane są przez zaborczych, kochających się w dobrobycie bogaczy.

A my, chrześcijanie mamy Wielki Post i oczekujemy Zmartwychwstania Jezusa. Wierzymy w to Zmartwychwstanie, bo wielki Prorok naucza, że świętość zdobywa się ofiarą i nie ma tu miejsca na żadne kompromisy, że trzeba być wiernym do końca, że trzeba mieć odwagę, aby chronić obraz Boży w swojej duszy nawet za największą cenę.

Barbara Kowalczyk

Nasze Sierpniowe Rocznice

Nad wrogiem daj nam zwycięstwo, Maryjo, Matko Łaskawa!
Niech Chrystus będzie nam Drogą, dziś prosi Ciebie Warszawa!

ks. Wiesław Kądziela, Apel Warszawski

